

andre til ikke at kunne have nogen Mening om, hvorledes dette Forhold skal ordnes. Ministeren gør sig dog her skyldig i en Selvmodsigelse, idet han straks efter som kompetent Mand siger, at han ikke tror, at Kakkelovnsvarmen vil gøre Folk bedre, men tværtimod værre. Han har altsaa sin Mening derom, og vi andre kunne vel saa ogsaa have vor, som vi kunne danne efter de Meddelelser, som vi faa af de unge Mennesker, der have været inde.

Der er en Udtalelse fra den ærede Minister, som jeg beklager, og det er den, at den Forskel, der findes mellem de Kaar, hvorunder de unge Mennesker leve hjemme, og dem, som de komme ind under ved Militærtjenesten, ikke kan afværges. Jeg siger: Hvorfor kan det ikke ske? Hvorfor kan Afstanden mellem Kaarene hjemme og Kaarene i Militærtjenesten ikke tillempe saaledes, at den ikke bliver saa stor? Det er den rette Vej at gaa at sørge for, at denne Overgang ikke bliver for grel. Man kan efterhaanden vænne sig til Gift, saa at man til sidst kan tage en stor Portion deraf; men tager man straks en saadan stor Portion, kreperer man. Efterhaanden kunne Soldaterne ogsaa vænne sig til Forholdene; men det er ikke saa let at gaa over fra de Forhold, hvorunder de leve i Hjemmet, til Kasernelivet, hvor der ingen Varme er, undtagen naar de komme ned paa Gymnastikpladsen, hvor de ikke behøve nogen Kakkelovn i Ryggen, der skulle de nok faa tilstrækkelig Varme. Men naar de saa komme ud i Kulden og skulle ligge og fryse om Nætterne, bliver det galt. Staten maa dog vel have Raad til at anskaffe Kul og de fornødne Tæpper. Ja, jeg tvivler ikke om, at ingen her vil vægre sig ved at give Krigsministeren det, hvis han skulde mangle det. Jeg finder i det hele taget, at vor Soldateruddannelse maatte kunne finde Sted paa en noget anden Maade end det nu sker, jeg tror ikke, at det vilde være saa galt, om Krigsministeren tog en gammel Pædagog — just ikke mig — til at være Raadgiver med Hensyn til, hvorledes Uddannelsen skal ledes. Den Modbydelighed, som Soldaterne nu i det hele nære, naar de vende hjem, for Tjenesten, kunde maa-ske saa afværges, saa at de unge Mennesker kunde faa Interesse derfor, og ogsaa med større Humør og Kærlighed gaa til denne Gerning, naar det en Gang kræves. Naar en Soldat kommer ind, faar han et Nummer, og det beholder han senere; han betragtes som et Nummer og ikke

andet, det vilde være rart, om man kunde faa Øjet op for, at bag Nummeret skjuler sig et Menneske, en Personlighed.

Krigsministeren (Schnack): Det gør mig ondt, at jeg synes at have misforstaaet den sidste ærede Talers første Foredrag; jeg havde dog læst det nøjagtigt igennem. Det eneste, jeg har haft noget at indvende imod, var, at han sagde, at det var lumpent for en Krigsmand at fryse ihjel. Det har jeg ganske vist taget som en Bemærkning, der ikke var saa alvorlig ment; eftersom det er noget, der aldrig er sket. I øvrigt ligger det langt fra mig at ville paastaa, at der ikke skulde være mange Ting, som det kunde være ønskeligt være anderledes; men det Spørgsmaal har slet ikke været fremme.

K. M. Klausen: Der er jo fra forskellige Sider rettet en Del Bemærkninger til mig i Anledning af det Foredrag, jeg holdt den første Dag, vi behandlede Finansloven. Jeg skal tillade mig at besvare enkelte af de Bemærkninger, som ere rettede til mig.

Der var først Kultusministerens Bemærkninger angaaende Ansættelsen af en Gymnastikinspektør. Jeg havde anket over denne Ansættelse og fundet, at den var uheldig. Nu siger den ærede Minister i sit Tilsvar, at da han skulde besætte Embedet med den Mand, der fik det, saa kendte han slet ikke Manden. Jeg synes, at det er et daarligt Grundlag for Besættelsen af et Embede, at man ikke kender den, med hvem man besætter det. Men, siger Ministeren, det havde glædet ham, at den Mand var kommen til ham efter Ansættelsen og bedt om Lov til at rejse til Sverige for at faa Undervisning under Vejledning af en af de dygtigste Lærere derovre, som havde tilbudt at vejlede ham. Lad os haabe, at denne Undervisning maa frugte, saa at han kan komme hjem bedre rustet til at varetage det Embede, der er betroet ham, end da han rejste derover. Men det, jeg særlig havde imod, var, at der er antaget en Mand, som er godt oppe i Tredserne, thi skal han nu først lære Gymnastik i et fremmed Land og derefter sætte sig ind i Embedsgerningen, vil han snart faa den samme Alder som hans Formand, der var 67 Aar. Jeg synes, det er urigtigt at ansætte saa gamle Folk, da der i Danmark sikkert er Gymnastiklærere, som kunne gøre Fyldest paa en saadan Plads.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) har bebudet, at